

ваше около него, мълваше го по образа и гледаше го въ очи. А той мълчеше ужаленъ. Явно, чи ся бореше самъ съ себе си. Много пѣти обзива да каже нѣщо, па пакъ прѣмълча.

— Азъ съмъ възнамѣрилъ нѣщо, рѣче най-послѣ тихо, щото едвамъ ся чу. Не знажъ, кой мя е наговорилъ на туй нѣщо. Страшно намѣреніе! То ся е зачнѣло, кога-го съмъ съгледалъ цѣлж-тж глѣбинж на пропасть-тж, въ койж-то нашій народъ духомъ е западнѣлъ, кога-то съмъ прѣсмѣтилъ всичкж-тж тяготж, за да ся поддигне пакъ, кога-то съмъ прѣгледалъ всичкы прѣчки, кои-то стоятъ на пѣти на това. Прѣчки-ты трѣбва да ся унищожать. Безъ това нѣма нищо—ха! Нека бжде!

Цѣло-то тѣло му ся потрѣсе като отъ трѣскж. Той притиснѣ любезницж-тж си до гърды-ты, цалуиж ъж въ чело и рѣче:

— Маріо! Пази прѣпореца! Ты пѣрва щемъ го развиешь. Кога?—На туй и сама щемъ да ся усѣтишь.

Послѣ день два слѣдъ тоя разговоръ прѣпорець-тѣ бѣ вечъ надѣнжтъ на върлинж-тж (саржка) и почиваше въ дѣвойкынж-тж стажъ, пазентъ като най-милъ и драгъ залогъ.

Ясень довърши черквж-тж, Димитровъ-день приближаваше и колко-то по-близу бѣ, толкось повече падахж извѣтрѣ скелы-ты, и показвахж ся украшенія-та. Срѣщж самъ день Димитровъ-день черква-та бѣ съвсѣмъ готова; всяко нѣщо на неж и въ неж бѣ на свое-то си мѣсто, само още иконы-ты не бѣхж намѣстены. Закъснѣло бѣ ся нѣкакъ си да заковать витла-та. Ясень самъ лично управляваше послѣднѣж-тж работж, и тѣй бѣ ѣж докаралъ, щото витла-та най-сѣтиѣ да ся ковжтъ, та много късно вечеръ-тж ся свѣрши работа-та. Тукъ бѣхж Петръ и Иваница, та и тиѣ свойскы помагахж брату си.

— Сега щемъ да покачвамы иконы-ты, рѣче Петръ.